

ECHIPA DE POLO PE APĂ
A ROMÂNIEI S-A CALIFICAT LA
OLIMPIADĂ DUPĂ 16 ANI DE
ABSENȚĂ. AFLAȚI ÎN ACEEAȘI
GRUPĂ CU MARILE FAVORITE
LA TITLUL OLIMPIC, CĂPITANUL
COSMIN RADU ȘI BĂIEȚII LUI
ȘTIU MAI BINE CA ORICINE
CUM E SĂ LUPTI ÎMPOTRIVA
TUTUROR. ÎMPOTRIVA
CONDIȚIILOR, A LOGISTICII ȘI,
MAI ALES, A INDIFERENȚEI
CELOR DIN JUR.

DE DIANA-FLORINA COSMIN

LA ÎNĂLȚIME

u patru ani în urmă, cu ocazia Jocurilor Olimpice de Vară de la Beijing, Asociația de Polo pe Apă a Statelor Unite ale Americii lansa, timp de o lună încheiată, o campanie națională care avea să scrie istorie. Sloganul care însoțea vizualurile: „Cel mai intens sport din Beijing. Dar tu vezi doar jumătate din el!”. Un adevăr adesea trecut cu vederea, având în vedere că partea realmente palpitantă din spatele paselor și golurilor din bazin se desfășoară acolo unde publicul nu are acces: sub apă.

„CE PUMNI, CE PICIOARE, CE LUPTE SE DAU ACOLO“, râde Cosmin Radu (31 de ani), căpitanul naționalei de polo pe apă a României, iar Andrei Iosep (34 de ani), care joacă pe poziția de extremă în lot, completează, mucalitic: „Da, dar nu se compară cu fetele... acolo să vezi lovituri“. După care râde: „Dar le și place, e parte din farmecul jocului“.

Deși pentru un neavizat lucrurile par destul de simple, polo pe apă este un sport dur, de forță, cu deosebirea că eforturile și întreg travaliul unui meci nu se văd de către publicul larg decât la olimpiadă și la mondiale, unde sunt montate camere subacvatice. În rest, vizibilă este doar jumătatea de deasupra apei, adesea destul de statică. „Un meci de polo va fi întotdeauna mai puțin spectaculos la televizor decât pe viu“, recunoaște Cosmin. Tocmai de aceea, în ultimii ani s-au făcut schimbări importante în materie de reguli la nivel internațional, în încercarea de a-l dinamiza și de a-l face, implicit, mai atractiv pentru publicul larg. „Polo-ul actual e mult mai puternic decât acum 20 de ani“, crede și Andrei. „La cât de calm se juca pe-atunci, o echipă din anii '90 ar fi probabil spulberată după regulile din ziua de azi.“ Ca dovadă, cu două decenii în urmă meciurile se încheiau cu scoruri „cuminți“ – 2 la 1, 3 la 2 – în timp ce, în prezent, vorbim de finale unde tabela vede ușor un 15 la 14 sau 16 la 13.

„E un fel de wresting în apă“, râde Andrei Iosep, dar gluma e glumă doar pe jumătate. Dacă polo pe apă este un sport eminent fizic, de forță și dinamică, echipa României este un exemplu bun pentru cum ar trebui să arate niște jucători, aproape toți cei 13 sportivi români privind lumea „de la înălțime“: Cosmin Radu are 1,94 („1,947“, cum ține să precizeze, în glumă, „deci aproape 1,95“), Andrei Iosub 1,97, iar recordul îl deține fundașul Andrei Bușilă, cu 2,03 metri înălțime. Coordonatele fizice sunt esențiale în polo, firește pe lângă voința de a munci câteva ore bune în fiecare zi și ceea ce

Cosmin Radu (stânga)
și Andrei Iosep.

se numește, generic, talent. Respectiv acea sumă de calități specifice care să te ajute să fi un pic mai deosebit decât ceilalți, una dintre cele mai importante fiind capacitatea de a avea imaginea de ansamblu: să înoți bine, să fii rapid (mai ales când nu te ajută calitățile fizice atât de mult, viteza este esențială), să tragi bine la poartă, să ai viziunea jocului în orice moment și, da, să poți face toate astea la un loc, în fiecare secundă. „Până nu pui mâna pe minge nu vei înțelege niciodată“, îmi explică Cosmin. „Ca jucător, nu ai cum să-i explici cuiva ce înseamnă efortul tău din bazin.“ Atât el, cât și Andrei au pus mâna pe minge de mici copii. Pe Cosmin l-a dus tatăl său la un antrenament de polo când avea 11 ani și i s-a părut interesant faptul că se jucau cu mingea în apă. Era diferit și părea foarte distractiv. „M-au păcălit, pentru că doi ani după aceea nu am mai văzut mingea în fața ochilor“, râde el acum, amintindu-și de începuturile în polo, iar Andrei îl completează: „Ba nu, eu am văzut mingea încă din prima zi de antrenament, apoi ne-au luat-o tot pentru vreun an-doi“.

În polo, primii ani sunt pentru deprinderea înotului la un nivel suficient de ridicat pentru nevoile jocului. Abia apoi

urmează tot restul. În România însă, orice implică înotul ca sport de performanță este o provocare cam prea mare pentru logistica șchioapă a cluburilor sportive. Din cele aproximativ zece bazine care există (teoretic) în toată țara, doar câteva sunt practicabile: Dinamo (descoperit), Tîrgu-Mureș (descoperit și acoperit iarna cu un balon), Izvorani (acoperit) și Oradea (acoperit, locul unde se și antrenează băieții în cea mai mare parte a timpului). În rest, lucrurile nu stau trist, ci aproape tragic. Iarna trecută, spre exemplu, la un meci desfășurat la bazinul din Arad, antrenorii stăteau cu gecile de iarnă înăuntrul sălii, iar în apă temperatura era de 24 de grade. „Am răcit cu toții“, își amintește Andrei Iosep. La Floreasca, unde au învățat cu toții polo profesionist, bazinul are 30 pe 16 metri iar curățenia este atât de deficitară, încât „nu se vede fundul apei“. Cât despre partea financiară a apartenenței la lotul național, aceasta s-ar situa lejer pe ultimul loc în topul motivației unui jucător de polo, pentru că indemnizațiile lor de sportivi în lotul național se ridică la aproximativ 750 de lei noi pe lună. Cu toate astea, s-au obișnuit să facă lucrurile să se întâmple, din voință și pasiune, iar la Olimpiadă vor încerca același lucru,

În polo, primii ani sunt pentru deprinderea înotului la un nivel suficient de ridicat pentru nevoile jocului. Abia apoi urmează tot restul. În România însă, orice implică înotul ca sport de performanță este o provocare cam prea mare pentru logistica șchioapă a cluburilor sportive.

„Polo-ul actual e mult mai puternic decât acum 20 de ani. La cât de calm se juca pe-atunci, o echipă din anii '90 ar fi probabil spulberată după regulile din ziua de azi. E un fel de wrestling în apă.“

deși au nimerit în grupă cu Serbia, Muntenegru, Ungaria, SUA și Marea Britanie. Dintre acestea, Serbia și Muntenegru sunt printre cele mai bune echipe din Europa, Ungaria este recunoscută pentru stilul de joc în forță, iar SUA este vicecampiona olimpică. „Noi suntem priviți ca outsiders, nici nu își fac calcule că am putea să câștigăm ceva“, explică Andrei. „Dar sperăm să le dăm matematica peste cap...“

Când nu este chemat la echipa națională, căpitanul Cosmin Radu joacă la Mladost Zagreb, una dintre echipele puternice ale Europei (locul al treilea în Champions League), Andrei Iosep este „stranier“, la Navarra, în Spania, iar alți doi băieți joacă în Ungaria, la Szolnok. Înainte de Zagreb, Cosmin a mai trecut pe la Florența, iar Andrei a jucat până acum în Spania (de două ori), Croația (tot la Mladost), Ungaria și Italia (de două ori). Din fiecare loc a învățat ceva care i-a șlefuit jocul. În prima sa experiență în Italia, de exemplu, a avut un antrenor dur și extrem de tactic, care i-a arătat ce înseamnă cu adevărat polo profesionist. În Ungaria, în schimb, a înțeles ce înseamnă „jocul deschis“. „După ce am primit doi pumni în față la primul meci, m-am lămurit cum stă treaba și m-am adaptat“, își amintește el acum, râzând. „Ungurii sunt foarte buni individual, dar foarte dezordonați, mizează pe talent, cu multă libertate a jocului.“ Cosmin completează: „Regula lor este că... nu există nicio regulă“. Cei doi s-au intersectat ca adversari în 2010, când Cosmin juca în Italia iar Andrei în Spania. „Am simțit că m-a împins cineva la o pasă“, povestește el. „Când mă întorc... ghici cine era acolo.“ Râd amândoi, iar Cosmin se apără: „Am făcut-o pentru că asta ne cerea antrenorul să facem, asta trebuia“. Și, în plus, arbitrul nu a observat, așa că gestul a trecut nevăzut. A rămas doar o anecdotă în istoria prieteniei lor, care are deja peste zece ani vechime.

Pentru jucătorii din echipa națională nu există, de altfel, vreo demarcație clară între polo și viața de zi cu zi. „Viața mea se învârtă în jurul polo-ului“, recunoaște Cosmin. „Orice altceva, fie Paște sau Crăciun, se organizează în funcție de programul pe care îl am la polo.“ De când a apărut știrea că echipa s-a calificat la Olimpiadă, băieții au început să fie băgați mai mult în seamă ori, mai bine spus, să fie băgați în seamă pentru prima oară. În publicațiile sportive de la noi, polo aproape că nu există, la fel ca toate celelalte sporturi care „nu sunt fotbal“. Totuși, pentru Cosmin Radu și restul echipei, nu acesta este gândul cu care sar în bazin în fiecare zi (la cele două antrenamente, de dimineață și de seară). „Ne mai punem problema uneori, dar suntem obișnuiți“, rezumă el. „Nici cei de dinaintea noastră n-au fost mediatizați, așa că nu e nimic ieșit din comun.“ Astfel că preferă să-și facă treaba, în liniște, conștienți că, în țara noastră, sportul în general este un fel de copil vitreg.

Prea puțini cunosc, pe și mai puțini îi interesează cu adevărat, iar majoritatea nici nu au auzit de lucruri elementare. Cum ar fi faptul că, anul acesta, are loc o Olimpiadă. La Londra. „Am fost săptămâna trecută în Centrul Vechi“, își amintește Cosmin, „iar Andrei a avut ideea să întrebe o chelneriță dacă știe unde are loc Olimpiada anul ăsta.“ O fată tânără, modernă, care auzise cu siguranță de internet și de Facebook, dar care habar nu avea, după aproape patru ani de când a apărut știrea, că englezii se pregătesc de Olimpiadă. Cu atât mai puțin că și România are niscaiva reprezentanți pe-acolo. Ce așteptări poți să mai ai atunci, fără bazine, cu mediatizare zero și într-o țară în care performanța sportivă este tratată tot mai mult ca o curiozitate bună pentru un colț de pagină în săptămânalele mondene? Totuși, băieții nu se plâng. Se află între primele 12 echipe ale lumii și asta e suficient, deocamdată. Ce ar fi fost, însă, dacă aveau condițiile necesare? Andrei râde: „Cred că ne-am descurcat binișor și așa, fără nimic“. Iar Cosmin, îl completează, mai în glumă, mai în serios, „Dacă ne-am descurcat și-așa, Doamne ferește să fi avut și condiții mai bune!“ **F**

